

ALDEES
INFANTILS SOS

Víctimes de segona divisió?

PER FRANCESC TORRALBA

VICEPRESIDENT D'ALDEES INFANTILS SOS CATALUNYA

S'ha escrit molt sobre el primer any de la guerra d'Ucraïna. S'hi han dedicat editorials de diaris, tertúlies, programes de televisió i tot tipus de programes de ràdio, però avui, dia 15 de març, ja fa dotze anys de la guerra de Síria i, no obstant això, el ressò mediàtic ha estat molt escàs. S'ha parlat de Síria i de Turquia a rel dels terratrèmols que van sacsejar ambdós països fa poc més d'un mes, però les víctimes de la guerra de Síria han quedat eclipsades, situades en un segon nivell.

No ho podem permetre. No hi ha víctimes de primera i de segona divisió. Totes mereixen la nostra atenció i el nostre reconeixement, especialment, els infants que són els qui pateixen amb més gravetat aquest tipus de conflictes i totes les conseqüències que se'n deriven.

Quan una guerra esdevé crònica, és a dir, s'allarga en el temps, els focus mediàtics deixen de prestar-hi atenció i se centren en les novetats del present, de tal manera

que aquell conflicte resta eclipsat, amagat, fins a tal punt que els ciutadans podem arribar a creure, erròniament, que s'ha acabat, però no és així.

Hi ha tres verbs fonamentals que cal conjugar quan es parla de víctimes.

El primer verb és mostrar. Cal mostrar les víctimes, el seu dolor, la seva desgràcia, a fi i efecte, de què la ciutadania prengui consciència de la situació i es desperti la seva solidaritat.

El segon verb és recordar. Quan ja un temps que les víctimes s'acumulen i el centre d'interès periodístic transita cap a un altre focus, cal ser persistent en la memòria. Les víctimes no poden ser oblidades. Han de ser recordades a fi i efecte la solidaritat no es destenyeixi amb el temps.

Finalment, el tercer verb que cal conjuguar és rescabalar. Ens afecta a tots, però especialment a les ONG's. Hem de fer tot el que està en les nostres mans perquè les víctimes puguin recuperar la seva vida normal, pugui refer-se en tots els sentits del mot. Això vol dir curar ferides, restablir els processos de reconciliació i treballar pel desenvolupament del seu projecte vital de cada víctima, en la mesura en què s'ha vist interromput per la guerra.

No hi ha víctimes de primera i de segona divisió. Totes mereixen la nostra atenció i el nostre reconeixement, especialment, els infants que són els qui pateixen amb més gravetat aquest tipus de conflictes i totes les conseqüències que se'n deriven.

